

ZAVERA SUDNJI DAN

Sidni Šeldon

Prevela Nataša Andrić

Beograd, 2017.

Za Džerija Dejvisa

Želim da izrazim zahvalnost dr Džejmsu Dž. Hertaku i njegovoj supruzi Dezire što su mi stavili na raspolaganje svoje neprocenjivo znanje i iskustvo iz oblasti tehničkih nauka.

*Da živiš u zanimljivim vremenima.
— Drevna kineska kletva*

UVOD

UTENDORF, ŠVAJCARSKA
NEDELJA, 14. OKTOBAR, 15.00

Očevici su stajali uz obod polja i piljili u užasnoj tišini, previše zatečeni da bi mogli da govore. Prizor koji se pružao pred njima bio je groteskan, iskonska noćna mora izvučena iz nekih nedokučivih, mračnih dubina kolektivne podsvesti primitivnog čoveka. Svaki svedok reagovao je drugačije. Jedan je izgubio svest. Drugi je povratio. Neka žena nekontrolisano se tresla. Druga je pak mislila: *Doživću srčani udar!* Postariji sveštenik čvrsto je stezao brojanicu i prekrstio se. *Pomozi mi, Oče. Svima nam pomози. Zaštiti nas od ovog utelovljenja zla. Konačno smo ugledali Sotonino lice. To je kraj sveta. Došao je sudnji dan.*

Armagedon je tu... Armagedon... Armagedon...

PRVA KNJIGA

LOVAC

NEDELJA, 14. OKTOBAR, 21.00

HITNA PORUKA

NAJSTROŽE POVERLJIVO

NSA * ZAMENIKU DIREKTORA COMSEC-A **

SAMO NA UVID

PREDMET: OPERACIJA SUDNJI DAN

PORUKA: AKTIVIRAJ

OBAVESTITI NORAD, CIRVIS, GEPAN, DIS, GHG, VSAF, INS ***

KRAJ PORUKE

NEDELJA, 14. OKTOBAR, 21.15

HITNA PORUKA

NAJSTROŽE POVERLJIVO

NSA ZAMENIKU DIREKTORA

17. OBLASTI MORNARIČKE OBAVEŠTAJNE SLUŽBE

SAMO NA UVID

PREDMET: KOMANDIR ROBERT BELAMI

ORGANIZOVATI PRIVREMENI PREMEŠTAJ U OVU AGENCIJU,

STUPA NA SNAGU ODMAH.

VAŠE SLAGANJE S GORENAVEDENIM SE PODRAZUMEVA.

KRAJ PORUKE

* Nacionalna bezbednosna agencija SAD. (Prim. prev.)

** Bezbednost komunikacija je disciplina sprečavanja neovlašćenih presretača da pristupe telekomunikacijama u razumljivom obliku, dok i dalje isporučuju sadržaj nameravanim korisnicima. U Odeljenju za odbrambenu kulturu Sjedinjenih Država ona se često naziva skraćenicom COMSEC. Oblast obuhvata kriptografsku bezbednost, bezbednost prenosa, sigurnost emisija i fizičku sigurnost COMSEC-ove opreme i povezanih materijala koji se unose putem tastature. (Prim. prev.)

*** NORAD (*The North American Aerospace Defense Command*): Severnoamerička komanda vazdušne i svemirske odbrane; CIRVIS (*Communications Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings*): Komunikacijske instrukcije za izveštavanje o primećenoj vitalnoj inteligenciji; GEPAN: Jedinica francuske svemirske agencije CNES čiji je cilj da istraži neidentifikovane pojave u vazdušnom prostoru i da svoja otkrića stavi na raspolaganje javnosti; DIS (*Defense Investigative Service*): Istražni servis, agencija u sklopu Ministarstva odbrane SAD; VSAF (*Volunteer Service to the Air Force*): Volonterska služba u avijaciji. (Prim. prev.)

PRVO POGLAVLJE

PRVI DAN

PONEDELJAK, 15. OKTOBAR

Vratili su ga na pretrpano bolničko odeljenje baze Cu Či u Vijetnamu i Suzan se naginjala nad njegovom posteljom, ljupka u uštirkanoj belo uniformi medicinske sestre. Šaputala je: „Probudi se, mornaru. Ne želiš da umreš.“

Čim je čuo njen glas pun čarolije, gotovo da je zaboravio na bol. Mrmljala je još nešto u njegovo uho, ali ga je glasna zvonjava sprečavala da je razgovetno čuje. Posegnuo je nagore da je privuče bliže sebi, ali su njegove ruke dograbile samo vazduh.

Zvonjava telefona potpuno je razbudila Roberta Belamija. Nevoljno je otvorio oči, ne želeći da se san rasprši. Međutim, telefon pokraj kreveta uporno se oglašavao. Pogledao je na sat. Četiri ujutro. Zgrabio je slušalicu, ljutit zbog toga što mu je san prekinut. „Znaš li, dođavola, koliko je sati?“

„Komandire Belami?“

„Ja sam...“

„Imam poruku za vas, komandire. Imate naređenje da se javite generalu Hilijardu u štabu Nacionalne bezbednosne agencije u Fort Midu danas u šest ujutro. Da li ste razumeli poruku, komandire?“

„Jesam.“ *I nisam. Uglavnom nisam.*

Komandir Robert Belami polako je vratio slušalicu na mesto, sasvim zbunjen. Kog bi đavola NSA želela od njega? Radio je za ONI, Mornaričku obaveštajnu službu. I šta bi to moglo biti toliko hitno da objasni poziv na sastanak u šest ujutro? Ponovo je legao i zatvorio oči, pokušavajući da nastavi san. Bio je tako stvaran. Naravno, znao je šta ga je izazvalo. Prethodne večeri pozvala ga je Suzan.

„Roberte...“

Zvuk njenog glasa delovao je na njega kao i uvek. Drhtavo je udahnuo.
„Zdravo, Suzan.“

„Jesi li dobro, Roberte?“

„Naravno. Odlično sam. Kako je Manibegs*?“

„Molim te, nemoj.“

„Dobro. Kako je Monti Benks?“

Nikako nije mogao da se natera da izgovori „tvoj muž“. *On* je bio njen muž.

„Dobro je. Samo sam htela da ti javim da ćemo neko vreme odsustvovati. Nisam želela da brineš.“

To je toliko ličilo na Suzan, toliko joj je bilo svojstveno. Borio se da mu glas ne zadrhti. „Kuda ćete ovog puta?“

„Letimo u Brazil.“

U Manibegsovom privatnom boingu 727.

„Monti tamo ima neke poslovne interese.“

„Stvarno? Mislio sam da poseduje celu državu.“

„Prestani, Roberte. Molim te.“

„Izvini.“

Nastupila je tišina. „Volela bih da si zvučao bolje.“

„Da si ti ovde, zvučao bih.“

„Želim da nađeš neku divnu osobu i budeš srećan.“

„Našao sam divnu osobu, Suzan.“ Prokleta knedla u grlu otežavala mu je govor. „I znaš li šta se desilo? Izgubio sam je.“

„Ako i dalje nameravaš ovako, više te neću zvati.“

Iznenada ga je obuzela panika. „Nemoj to da govoriš. Preklinjem te.“ Ona je bila njegovo uže za spasavanje. Nije mogao podneti pomisao da nikada više ne priča s njom. Pokušao je da zvuči veselo. „Izaći ću i potražiću neku bujnu plavušu, pa ćemo se tucati do smrti.“

„Želim da pronadeš nekoga.“

„Obećavam.“

„Brinem za tebe, mili.“

„Nema potrebe. Zaista je sve u redu.“ Umalo se nije zagrcnuo na tu laž. Kada bi samo znala istinu. Ipak se nije mogao naterati da o tome porazgovara s bilo kim. Posebno ne sa Suzan. Nije mogao podneti pomisao na njeno sažaljenje.

* Engl. *Moneybags*, vreće s novcem. (Prim. prev.)

Zavera Sudnji dan

„Pozvaću te iz Brazila“, rekla je Suzan.

Zavladala je duga tišina. Nisu mogli da puste jedno drugo, jer su imali previše toga da kažu, previše toga što je bolje ostaviti neizrečeno, što je moralo da ostane neiskazano.

„Moram sada da idem, Roberte.“

„Suzan?“

„Da?“

„Volim te, dušo. Uvek ću te voleti.“

„Znam. I ja tebe volim, Roberte.“

I u tome je bila ta gorko-slatka ironija. Još su mnogo voleli jedno drugo.

Vas dvoje imate savršen brak, često su im govorili prijatelji. Šta je krenulo nizbrdo?

Komandir Robert Belami ustao je iz kreveta i bosonog prošetao tihom dnevnom sobom. Prostorija je vrištala Suzaninim odsustvom. Na desetine njenih i njegovih fotografija bilo je razbacano naokolo, zaleđeni trenuci u vremenu. Njih dvoje kako pecaju na severu Škotske, kako stoje ispred Budinog hrama u Tajlandu, pa kako se voze kočijom po kiši kroz vrt Borgeze u Rimu. Na svakoj slici osmehivali su se i grlili, dvoje ljudi koji se ludo vole.

Ušao je u kuhinju i stavio kafu. Na kuhinjskom časovniku bilo je četiri i petnaest. Za trenutak se ustezao, a onda okrenuo broj. Zvonilo je šest puta i konačno je s druge strane veze začuo glas admirala Vitakera. „Halo!“

„Admirale...“

„Da?“

„Robert ovde. Veoma mi je žao što sam vas probudio, gospodine. Upravo sam primio prilično neobičan poziv iz Nacionalne bezbednosne agencije.“

„NSA? Šta su želeli?“

„Ne znam. Naređeno mi je da se u šest-nula-nula javim generalu Hili-jardu.“

Usledila je kratka tišina dok je admiral razmišljao. „Možda će te prebaciti tamo.“

„Nemoguće. To nema smisla. Zašto bi...“

„Očigledno je reč o nečemu hitnom, Roberte. Zašto me ne pozoveš posle sastanka?“

„Hoću. Hvala vam.“

Veza se prekinula. *Nije trebalo da dosađujem matorom*, pomislio je Robert. Admiral se dve godine ranije penzionisao kao šef Mornaričke obaveštajne službe. *Bio je prinuđen* da se penzioniše, tačnije rečeno. Kružile su glasine da mu je mornarica, za utehu, dala negde malu kancelariju da obavlja neke beznačajne birokratske poslove ili već nešto slično tome. Admiral svakako nije ništa znao o trenutnim aktivnostima obaveštajnih službi. Međutim, bio je Robertov mentor. Bio je prisniji s Robertom od bilo koga na svetu, izuzev, naravno, Suzan. A morao je s nekim da popriča. Pošto više nema Suzan, imao je utisak da živi u iskrivljenom vremenu. Maštao je o tome kako su negde, u nekoj drugoj dimenziji vremena i prostora, on i Suzan i dalje u srećnom braku, kako su još nasmejani, bezbrižni i puni ljubavi. *Ili možda nismo*, pomislio je Robert iscrpljeno. *Možda samo ne znam kada treba da je pustim*.

Kafa je bila gotova. Imala je gorak ukus. Pitao se da li su zrna došla iz Brazila.

Odneo je šolju kafe u kupatilo i stao ispred ogledala. Posmatrao je muškarca u ranim četrdesetim, visokog i vitkog i u odličnoj fizičkoj kondiciji, grubih crta lica, snažne brade, crne kose i inteligentnih, prodornih crnih očiju. Preko grudi mu se protezao dugačak i dubok ožiljak, uspomena na pad aviona. Ali to je bilo juče. To je bila Suzan. Ovo je danas. Bez Suzan. Obrijao se i istuširao, pa otišao do garderobera. *Šta da obučem? Zapitao se. Mornaričku uniformu ili civilno odelo? A s druge strane, koga je uopšte briga?* Obukao je tamnosivo odelo, belu košulju i sivu svilenu kravatu. Znao je vrlo malo o Nacionalnoj bezbednosnoj agenciji, tek to da je reč o Palati zagonetki, kako su je nazivali, koja je moćnija od svih drugih američkih obaveštajnih agencija, a ujedno i najtajanstvenija. *Šta žele od mene? Uskoro ću saznati*.

DRUGO POGLAVLJE

Nacionalna bezbednosna agencija diskretno je skrivena na trideset tri prostora hektara u Fort Midu u Merilandu, u dvema zgradama koje su zajedno dvostruko veće od kompleksa CIA u Lengliju, u Virdžiniji. Agencija – stvorena da pruža tehničku podršku u zaštiti komunikacionih sistema Sjedinjenih Država i prikuplja obaveštajne podatke u elektronskoj formi iz

Zavera Sudnji dan

celog sveta – zapošljava hiljade ljudi i u njenim operacijama generiše se toliko informacija da se dnevno uništava više od četrdeset tona dokumenata.

Još je bio mrak kada je komandir Robert Belami stigao do prve kapije. Dovezao se do metalne ograde visoke dva i po metra, s bodljikavom žicom na vrhu. Tu se nalazila stražarnica s dvojicom naoružanih vojnika. Jedan od njih stajao je u kućici i posmatrao, dok se drugi približavao automobilu. „Mogu li da vam pomognem?“

„Komandir Belami javlja se na poziv generala Hilijarda.“

„Mogu li da pogledam vaše isprave, komandire?“

Robert Belami izvadio je novčanik, pa izvukao svoju identifikacionu karticu 17. oblasti Mornaričke obaveštajne službe. Stražar ju je pažljivo proučio, pa je vratio. „Hvala, komandire.“

Klimnuo je glavom stražaru u kućici i kapija se otvorila. Čovek u stražarnici podigao je telefonsku slušalicu. „Komandir Belami je na putu.“

Minut kasnije Robert Belami stigao je do zatvorene, elektrifikovane ograde.

Naoružani stražar prišao je kolima. „Komandir Belami?“

„Da.“

„Mogu li da pogledam vaša dokumenta, molim vas?“

Zaustio je da se usprotivi, ali onda je pomislio: *Ma dođavola. Ovo je njihov zoološki vrt.* Ponovo je izvukao novčanik i pokazao isprave čuvaru.

„Hvala, komandire.“ Stražar je dao neki nevidljivi znak i kapija se otvorila.

Dok se Robert Belami vozio napred, ugledao je i treću metalnu ogradu pred sobom. *O bože*, pomislio je, *ja sam u zemlji Oz.*

Još jedan neuniformisani čuvar prišao je autu. Kada je Robert Belami posegnuo da uzme novčanik, stražar je pogledao njegove registarske tablice i rekao: „Molim, vozite pravo napred do upravne zgrade, komandire. Tamo će vas već neko dočekati.“

„Hvala.“

Kapija se otvorila i Robert je krenuo prilazom do ogromne bele zgrade. Čovek u civilu stajao je ispred i čekao, drhteći na hladnom oktobarskom vazduhu. „Možete da ostavite kola ovde, komandire“, doviknuo mu je. „Mi ćemo se postarati za njih.“

Robert Belami ostavio je ključeve u automobilu i izašao. Čovek koji ga je dočekao bio je tridesetih godina, visok, vitak i žučkastog tena. Izgledao je poput nekoga ko godinama nije video sunce.

„Ja sam Harison Keler. Ispratiću vas do kancelarije generala Hilijarda.“
Ušli su u hol s visokom tavanicom. Neki momak u civilnom odelu sedeo je za radnim stolom. „Komandire Belami...“

Robert Belami se osvrnuo. Čuo je škljocanje foto-aparata.

„Hvala vam, gospodine.“

Robert Belami okrenuo se ka Keleru. „Šta...“

„Ovo će potrajati samo minut“, uverio ga je Harison Keler.

Šezdeset sekundi kasnije Robert Belami dobio je plavo-beli identifikacioni bedž sa svojom fotografijom.

„Molim vas, nosite ovo tokom boravka u zgradi, komandire.“

„U redu.“

Krenuli su niz dugačak, beli hodnik. Robert Belami zapazio je da su kamere postavljene otprilike na svakih sedam metara s obe strane hola.

„Koliko je velika ova zgrada?“

„Malo više od sto devedeset hiljada kvadratnih metara, komandire.“

„Molim?“

„Tako je. Ovo je najduži hodnik na svetu i proteže se čitavih trista metara. Tu imamo sve što nam je potrebno: trgovinski centar, menzu, poštu, osam lokala s brzom hranom, bolnicu s operacionom salom, zubarsku ordinaciju, filijalu Državne banke Lorela, radnju za hemijsko čišćenje, berbernicu i nekoliko ostalih prodavnica i radnji.“

To je dom daleko od doma, pomislio je Robert. To ga je neobično tištalo.

Prošli su pored ogromnog otvorenog prostora ispunjenog nepreglednim morem računara. Zaprepašćen, Robert je zastao.

„Impresivno, zar ne? To je tek jedna od naših informatičkih prostorija. Kompleks sadrži mašine za dekodiranje i kompjutere vredne više od tri milijarde dolara.“

„Koliko ljudi ovde radi?“

„Oko šesnaest hiljada.“

Dakle, za šta sam im, kog đavola, potreban? Upitao se Robert Belami.

Keler ga je poveo u privatni lift koji je otvorio ključem. Popeli su na sprat iznad i krenuli još jednim dugačkim prolazom dok nisu stigli do kancelarijskog odeljenja u dnu hodnika.

„Ovamo, komandire.“ Ušli su u prostranu prijemnu kancelariju sa četiri pisaaća stola za sekretarice. Dve su već stigle na posao. Harison Keler klimnuo je glavom jednoj od njih i ona je pritisnula dugme, posle čega su se vrata koja su vodila u unutrašnju kancelariju otvorila uz kliktav zvuk.

Zavera Sudnji dan

„Slobodno uđite, gospodo. General vas očekuje.“

„Ovuda“, kazao je Harison Keler.

Robert Belami sledio ga je u unutrašnje svetište. Obreo se u prostranoj kancelariji čiji su tavanica i zidovi bili dobro zvučno izolovani. Prostorija je bila opremljena udobnim komadima nameštaja, puna fotografija i ličnih sitnica. Bilo je očito da je čovek koji je sedeo za stolom provodio tu mnogo vremena.

General Mark Hilijard, zamenik direktora NSA, bio je, činilo se, u srednjim pedesetim godinama, veoma visok, lica kao isklesanog u kamenu, ledenog, čeličnog pogleda i upadljivo pravog držanja. Na sebi je imao sivo odelo, belu košulju i sivu kravatu. *Dobro sam pogodio*, pomislio je Robert.

Harison Keler rekao je: „Generale Hilijarde, ovo je komandir Belami.“

„Hvala vam što ste navratili, komandire.“

Kao da je reč o pozivu na čajanku.

Njih dvojica su se rukovali.

„Sedite. Kladam se da bi vam prijala kafa.“

Taj čovek zna da čita misli. „Da, gospodine.“

„Harisone?“

„Ne, hvala.“ Zatim se spustio na stolicu u uglu.

General je pritisnuo zvonce. Vrata su se otvorila i ušao je istočnjak odeven poput kelnera, noseći poslužavnik s kafom i danskim pecivom. Robert je primetio da ne nosi bedž s ličnim podacima. *Sramota*. Istočnjak mu je sipao kafu. Predivno je mirisala.

„Kakvu kafu pijete?“, upitao ga je general Hilijard.

„Bez ičega, molim.“ Imala je izvrstan ukus.

Dva čoveka sedela su jedan naspram drugog u mekim kožnim foteljama.

„Direktor me je zamolio da se sretnem s vama.“

Direktor. Edvard Sanderson. Legenda u špijunskim krugovima. Brilljantan čovek koji je nemilosrdno upravljao svojim marionetama, a pripisivali su mu smišljanje desetina smelih prevrata širom sveta. Retko kad se pojavljivao u javnosti i o njemu se govorilo samo šapatom iza zatvorenih vrata.

„Koliko dugo radite za 17. oblast Mornaričke obaveštajne grupe, komandire?“, upitao je general Hilijard.

Robert je odgovorio direktno: „Petnaest godina.“ Bio je spreman da se opkladi u mesečnu platu da je general mogao da mu kaže datum i sat kad je pristupio službi.

„Pre toga ste, držim, upravljali mornaričkom vazduhoplovnom eskadrilom u Vijetnamu.“

Sidni Šeldon

„Tako je, gospodine.“

„Tamo su vas oborili. Nisu očekivali da ćete se izvući.“

Lekar je govorio: „Zaboravite na njega. Neće preživeti.“ Tada je priželjkivao da umre. Bol je bio nepodnošljiv. A onda se Suzan nadnela nad njega. „*Otvori oči, mornaru. Ne želiš da umreš.*“ Prisilio se da podigne kapke i kroz izmaglicu bola zurio je u najlepšu ženu koju je ikada video. Imala je blago, ovalno lice i gustu crnu kosu, svetlucave smeđe oči i osmeh poput blagoslova. Pokušao je da govori, ali to je bio prevelik napor.

General Hilijard pričao je nešto.

Robert Belami vratio se u stvarnost. „Oprostite, generale, promaklo mi je?“

„Imamo problem, komandire. Potrebna nam je vaša pomoć.“

„Da, gospodine?“

General je ustao i počeo da hoda po kancelariji. „Ono što ću vam upravo reći izuzetno je osetljive prirode. Reč je o strogoj vojnoj tajni.“

„Razumem, gospodine.“

„Juče se u Švajcarskim Alpima srušio meteorološki balon NATO-a. No-sio je neke eksperimentalne vojne aparate koji su strogo poverljivi.“

Robert je uhvatio sebe kako se pita kuda sve to vodi.

„Švajcarska vlada sklonila je te aparate iz balona, ali, nažalost, izgleda da je bilo nekih očevidaca tog pada. Od vitalnog je značaja da niko od njih ne razgovara ni sa kim o onome što su videli. To bi izvesnim drugim zemljama obezbedilo vredne informacije. Da li me pratite?“

„Rekao bih da vas pratim, gospodine. Želite da popričam sa svedocima i upozorim ih da ne govore o onome što su videli.“

„Ne baš, komandire.“

„Onda ne raz...“

„Od vas želim tek to da pratite te očevice. Drugi će s njima porazgovarati o neophodnosti ćutanja.“

„Shvatam. Da li su svi svedoci u Švajcarskoj?“

General Hilijard zaustavio se ispred Roberta. „U tome i jeste naš problem, komandire. Vidite, nemamo predstavu o tome gde se nalaze. Niti ko su te osobe.“

Robert je pomislio da mu je nešto promaklo. „Oprostite?“

„Jedina informacija koju imamo glasi da su svedoci bili u turističkom autobusu. Desilo se da su prolazili pored lokacije kada se meteorološki balon slupao blizu seoceta po imenu...“ Okrenuo se ka Harisonu Keleru.